

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ελληνικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

...Τό όρκίζομαι στην ψυχή τής μητέρας μου, την όποια έδο-
λοφόνησες... Όχι, ή μητέρα μου δεν ήξερε τό σχέδιό μου, Δέν
τής είπα τίποτα... Νομίζε πώς θρίσκομαι μακριά τής... Ότι
έκανα τό έκανα μόνος μου... Γιατί άν τής τό έλεγα, με τήν
καλωσύνη καί τήν άθωότητα ποχτεί, θά με συνεδούλευε νά φύ-
γω, νά μη σέ παρακοώσω... Γι' αυτό τής τό έκρυψα... Τήν έ-
γέλασα... Δέν έφυγα, έμεινα... Κάτι μούλεγε πώς θά έπανε-
λάμβανες τό φρικτό σχέδιό σου εις θάρος τής, όπως τή νύχτα
πού τήν ενάρκωσες...

Ό Άρτέμης βλαστήμησε, σφίγγοντας τίς γροθίες του.

—Ναί, ναι, όλα τά ξέρω, συνέχισε ό Λέανδρος. Ξέρω τι εί-
σαι ίκανός νά κάνης. Καί γι' αυτό έμεινα στην Άθήνα. Και σέ
παρακολουθούσαί έτοιμος νά επέμβω... Καί νά πού οι φόβου
μου θ'ήταν άληθινοί... Θά σκότωνες τή μητέρα μου πρό όλι-
γου, άν δεν σέ κρατούσα. Θά τήν σκότωνες όπως καί κείνη πού
μ' έφερε στον κόσμο... Μά σέ πρόλαβα... Παραφύλαγα κάτω...
Πήδησα μέσα, στο σπίτι από ένα παράθυρο... Δέν φοβάσαι λοι-
πόν τό Θεό;

Ένώ ό Λέανδρος μιλούσε, τά δάκρυα τρέχανε ποτάμι από τά
μάτια μου. Δυνατά αναφυλιτά με συ-
νεκλώνισαν.

Ό Άρτέμης είχε γίνει κάτασπρος.
Τό πρόσωπό του είχε πανιάσει...

Άν μπορούσε αύτή τή στιγμή θά μάς
έπιανε καί τούς δύο.

Μά φοβόταν. Όχι τό Θεό. Φοβόταν
τήν δικαιοσύνη, τούς ανθρώπους...

—Ναί, δεν φοβάσαι τό Θεό, συνέχισε
ό Λέανδρος. Δεν τόν φοβήθηκες ποτέ.
Φοβάσαι όμως τήν κοινωνία. Τρέμεις τό
σκάδαλο. Μά αύτή τή φορά δεν θά τό
άποφυγής...

—Τολμάς νά μ' άπειλής; φώναξε ό
Άρτέμης.

—Δέν σ' άπειλώ. Σέ προειδοποιώ.

—Τόλμησε λοιπόν... Τί θά κάνης; Πούς
θά τολήμης ν' άνακατευτή στα οικο-
γενειακά μου; Δέν σέ συντριβώ άτόμε
σάν σκυλίκι, γιατί έχω τό σκοπό μου...

—Γιατί φοβάσαι.

—Γιατί έχω τό σκοπό μου. Έσύ θά
πάσης νάσαι πειά παιδί μου. Κ' ή μα-
μά σου—ή φωνή του έγινε έιρωνική—για
τήν όποια ενδιαφέρεσαι τόσο, θά πάη
έπίσης νά είνε γυναίκα μου. Γυναίκα
μου!... Τί άστείο!... Θά τής δώσω τήν
έλευθερία τής, έγνοια σου... Θά λυτρω-
θώ από δύο προδότες, σάν καί σάς.

—Αυτό θά τό δούμε.

—Ναί, θά τό δούμε.

—Άξασαν, τή στιγμή αύτή αισθάνηκα τό καθετί νά στρφο-
γυρίζη γύρω μου.
Ή συνάψεις μου μ' έγκατέλειπαν.
Θέλησα νά στηριχτώ στον τοίχο, μά δεν πρόλαβα.
Ένοιωσα τό πάτωμα νά φύγη κάτω από τά πόδια μου.
Θά λιποθυμούσα.

Μά όχι, όχι, δεν τό ήθελα αυτό. Έπρεπε, με κάθε θυσία νά
συγκεντρώσω τίς δυνάμεις μου, νά κρατηθώ στα πόδια μου...
Καί τό κατάφερα.

Φοβόμουν κυρίως μήπως από στιγμή τό στιγμή έρθει ή ά-
στυνομία. Τόν ίδιο φόβο είχε, όπως καταλάβαινα κι' ό Άρτέ-
μης. Άλλά φαίνεται πώς τό τηλεφώνημά μου πήγε ευτυχώς
στά χαμένα. Στην άστυνομία κοιμόντουσαν ίσως τή στιγμή αύ-
τή κι' έτσι κανέναν δεν μ' άκουσε. Μά ό Άρτέμης δεν τό ήξε-
ρε αυτό. Καί γιά νά τόν τρομάξω, γύρισα καί είπα στο Λέ-
ανδρο:

—Φτάνε, Λέανδρε! Φτάνει!... Σέ παρακαλώ ήσούχασε. Σκέ-
ψου τί μπορεί νά συμβή... Θάβη από στιγμή σέ στιγμή ή ά-
στυνομία...

Τά λόγια μου αυτά έφεραν τό αποτέλεσμα πού προσδοκού-

σα. Ό Άρτέμης έσφιξε με λύσσα τίς γροθίες του.

—Ή άστυνομία! φώναξε. Νομίζετε πώς φοβόμαι τήν άστυ-
νομία; Όχι, δεν τήν λογαριάζω καθόλου καί θά σάς τό άπο-
δείξω πολύ γρήγορα.

Γύρισε κατόπι στο Λέανδρο.

—Οί λογαριασμοί μου μαζί σου δεν τελειώσανε, του είπε.
Θά τιμωρηθής σκληρά γι' αύτά ποίκανες. Άκούς; Σκληρά...
Άπ' τή στιγμή αύτή δεν είσαι παιδί μου.

Ό Λέανδρος θέλησε νά πη κάτω, αλλά τόν συγκράτησε.

—Σέ ίκετεύω, σάπασε! του ψιθύρισε.

Μάς έβριζε μόνον ένα θέλημα λύσης καί θγήκε έξω.

Ό Άρτέμης δεν πρόσθεσε λέξι πειά.

Τόν άκούσαμε νά μπαίνει στην κρεββατοκάμαρη καί νά κλει-
δώνη τήν πόρτα από μέσα...

(Άπ' τό Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Απομείναμε μόνου.

Δέν λέγαμε λέξι...

Δέν τολμούσαμε ούτε νά κυττάσουμε ό ένας τόν άλλο.

Κι' όμως, Θεέ μου, δεν είχαμε κάνει
κανένα έγκλημα. Άν ύπήρχε ένας ένο-
χος σ' όλη αύτή τήν ιστορία, αύτός ή-
ταν ό Άρτέμης, μόνον αύτός, ό κακός
τής ζωής δαίμων.

Παρ' όλη τήν εξάντλησί μου καί τήν
ταραχή πού με κατείχε, τό πνεύμα μου
διατηρούσε τή στιγμή αύτή μιá κατα-
πληκτική διαύγεια, ή σκέψι μου λειτουργ-
ούσε γοργά.

Σκεφτόμουν τή θεσί μου, τή θεσί τή
δική μου καί του Λέανδρου, πού είχε
θυσιασθή γιά μένα.

Πολυεσπλάχη Θεέ μου!... Τί θά συ-
νέβαινε πλέον;

Έγώ θέσθαι θά γύριζα κοντά στους
γονείς μου. Θά συμμερίζομουν τήν δυ-
στοχία τους, θά όπόμωνα άγόγγυστα τά
υψηλήματα τής Μοίρας, καί πρό πάντων
τά πλήγματα τής σκληρής έκδικήσεως
του Άρτέμη.

Ό Λέανδρος όμως τί θά γινόταν;
Πώς θά μπορούσε νά ζήση κάτω από
τήν ίδια στέγη με τόν πατέρα του;

Κι' άν ό πατέρας του δεν τόν έδιωχνε
από κοντά του, έντροπόμενος τήν κοινω-
νία, ό ίδιος ό Λέανδρος θά έφευγε, μη
μπορώντας νά ζήση πειά με τόν άνθρω-
πο αυτόν.

Από τίς θλιβερές μου αυτές σκέψεις,
πού με βασάνιζαν καί μου έπέζαν τήν καρδιά, μ' έθγαλε άπο-
τόμος ό Λέανδρος. Με πλησίασε σιγά-σιγά καί μου είπε:

—Δέν είνε καρός γιά σκέψεις, Φλώρα. Πρέπει νά φύγουμε...

Ξαφνιάστικα σάν νά με ευπνούσαν βίαια από έναν θαύτα-
το ύπνο.

—Νά φύγουμε, τραύλισα.

—Ναί, Φλώρα, πρέπει...

—Νά φύγουμε; Καί νά πάμε πού;

—Στήν Άθήνα. Κυρίως πρέπει νά φύγουμε από δώ μέσα.

Έδίσταξα. Δεν ήξερα τί νά κάμω. Άρχισα νά χάνω πάλι
τό θάρρος μου.

—Μη διατάξεις, Φλώρα, μου είπε ό Λέανδρος. Δέν πρέπει νά
μείνης στιγμή πειά έδώ μέσα καί μάλιστα μόνη σου.

—Μόνη μου!...

—Φυσικά. Γιατί έγώ θά φύγω. Δεν μπορώ νά μένω έδώ. Μά
δεν θά φύγω μόνος. Θάρθης μαζί μου.

—Κι' αύτός; Τί θά πη αύτός;

—Δέν θά τολήμης νά πη τίποτε. Θά πάμε στο σπίτι τής Ά-
θήνας. Έδώ κινδυνεύεις. Ναί, κινδυνεύεις... Έτοιμάσου λοιπόν.

Πρέπει να φύγωμε άμέσως.

Δέν έφερα πειά καμια άντήρηση.

Ο Λεάνδρος είχε δικη, Δέν μπορούσα να μείνω και μόλι-
στα μόνη μου στο σπίτι αυτό του τρόμου και τής συμφοράς.
Φόρεσα το καπέλλο μου, τακτοποιήθηκα προχείρως και είπα
στο Λεάνδρο:

—Είμι' έτοιμη.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

—'Αν μās άκουγε ο 'Αρτέμις;

—'Αν ζητούσε να μās έμποδισή;

Προχώρησα ώς την πόρτα και κτύπησα στο διάδρομο.

Φοβόμουν μήπως μās κατασκόπευε ή ύπηρέτρια, αλλά δέν τήν
είδα πουθενά. Τί είχε άπογίνει; Τήν είχε τρομάξει τόσο λοιπόν
ή φασαρία πού είχε γίνει και είχε τρυπίσει πουθενά;

—'Εμπρός! μου είπε ο Λεάνδρος, ο όποιος είχε βγή ώς έξω
στο διάδρομο, γιά ν' άκούση τί γίνεται. 'Εμπρός, Φλώρα! Όλα
είνε ήσυχα! Η ώρα είναι κατάλληλη, άς, μί χάνουμε καιρό.

—Θ' άκούση τά θήματα μας, ψιθύρισα.

—Τό έχω ύπ' όψιν μου, μου άπάντησε ο Λεάνδρος. Μήν άνη-
συχής ώστόσο. Δέν θ' άκούση παρά μόνάχα τά δικά μου θή-
ματα.

—Τά δικά σου;

—'Ακριθός.

—Πώς, Λεάνδρε;

—Μήν άνησυχής. Θά τό δής άμέσως. 'Ανέβα σ' αυτόν τόν κα-
ναπέ.

—'Υπάκουσα χωρίς να πω λέξ...

Τότε ο Λεάνδρος μ' άρπαξε στην άγκαλιά του, με σήκωσε μ'
εύκολα και με κατέβασε κάτω, κρατώντας με στα χέρια του.
Τό θήμα του άντήχησε θαρύ και γρήγορο στο διάδρομο και
στη σκάλα. Μα κανένas δέν άφηκε, κανένas δέν ήρε να τόν
έμποδισή.

Ο 'Αρτέμις μου άγρυπνούσε άσφαλώς θα
μās άκουσε.

Μά άδιαφόρησε.

Φτάσαμε έτσι κάτω κι' άνοιξαμε την πόρτα.

Ο Λεάνδρος με είχε άφήσει πειά κι' εθάδι-
ζα πλαί του, γεμάτη άνησυχία.

—'Εξώ ο δρόμος ήταν έρημος.

Σκοτάδι πικνό άπλωνόταν παντού.

Σκότος και κρύο διαπεραστικό.

—Κρυώνεις; με ρώτησε ο Λεάνδρος. Τί κρι-
μα! 'Επρεπε να τό σκεφτώ. 'Επρεπε να πά-
ρουμε κάτι από τό σπίτι, να τό ρίξής στις
πλάτες σου.

Σκέφτηκε λίγες στιγμές και πρόσθεσε κα-
τόπιν:

—Θ' ανέθω να πάρω κάτι.

—'Οχι' όχι, τού είπα, άν και τό κρύο με
περούνηζε. 'Οχι, μήν τό κάμης αυτό. Δέν
κρυώνω καθόλου. 'Αλλά...

Κι' εκύτταξα γύρω μου.

—Τί θέλεις; με ρώτησε ο Λεάνδρος.

—Πώς θά κατέβουμε στην 'Αθήνα;

—Με τό αυτοκίνητο, Φλώρα.

—Παιδ' αυτοκίνητο; Δέν θέλω τίποτε.

—Αυτό με τό όποιο ήρθα ως εδώ πάνω. Τό
άφησα στο στρίψιμο του δρόμου κι' έδωσα έν-
τολη στο σωφέρ να σβύση τά φώτα του. Μήν
άνησυχής, Φλώρα...

Προχώρησαμε ως τό στρίψιμο του δρόμου.

Τό αυτοκίνητο ήταν εκεί και μās περιμενε.

'Ανεθήκαμε επάνω, ο σωφέρ έβγαλε μπρος και τραθήξαμε γιά
τήν 'Αθήνα.

Σ' όλο τό διάστημα του δρόμου δέν μίλησαμε σχεδόν καθό-
λου. Μόνον ο Λεάνδρος με ρώτησε μερικές φορές άν κρυώνω.
Τού άπάντησα άρνητικά και τόν καθυσούχασα, άν κι' αισθανό-
μουν δυνατά ρίγη.

Η ώρα ήταν πολύ περασμένη.

Σέν λίγο θα ξημέρωνε.

Δέν άπαντήσαμε ως την 'Αθήνα κανένα άλλο αυτοκίνητο. Ο-
λα γύρω ήσαν έτοιμα και θυθισμένα στο σκοτάδι.
Φτάσαμε στο σπίτι.

Ο Λεάνδρος πλήρωσε τό σωφέρ κι' ανεθήκαμε επάνω.

Στή σκάλα αισθανθήκα σκοτεινή. Θά καταρκυλούσα κάτω
και θα τσακίζόμουν. Ο Λεάνδρος τό άντελήφθη εγκαίρως και
με μετέφερε ως τό κρεβάτι μου στα χέρια του. Μά δέν πλά-
νισα άμέσως, άν και ήμουν συντριμμένη. Μιά τρομερή άνη-
συχία με κατέχε και μιά νευρική πού δέν μπορώ να την περι-
γυρίσω...

Στό σπίτι άγρυπνούσε ή κυρά Μάρθα. Σάν να ήξερε τί πρό-
κειται να συμβή, μās περιμενε με λαχάρια και μās ύποδεχτή-
κε με συγκίνητο. Μ' άγκάλιασε με ότορηγή, μούβγαλε τό κα-
πέλλο και με ρώτησε τί θέλω να μου έτοιμάσθ. Δέν ήθελα τί-
ποτε, δέν είχα κουράγιο γιά τίποτε. Γονάτισα κάτω, μπρος σε
μιά πολυθρόνα κι' άρχισα να κλαίω.

Η κυρά Μάρθα κάθηκε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και προ-
σάθησε να με παρηγορήσθ. Ο Λεάνδρος ήταν κι' αυτός ανά-

στατος και παραζαλισμένος.

—'Ηούχασε, μητέρα, μου είπε. Μήν κάνεις έτσι. Ο κίνδυνος
πέρασε.

—Τά χέρια σας, κυρία, είνε παγωμένα! μου είπε κ' ή κυρά
Μάρθα. Τρέμετε σύγκορμη. Και τό κεφάλι σας φλογίζεται. Πρέ-
πει να πλεγιάστε.

Πραγματικώς δέν ήμουν καθόλου καλά.

Μπερδενα τα λόγια μου, τά πράγματα γύρω μου χόρευαν
παράξενα.

Ο Λεάνδρος άνησυχήσε.

—Μαμά, μου είπε, ή κυρά Μάρθα έχει δικη. Πρέπει ν' ανα-
παυθήτε.

—Φοβούμαι!... Ω, φοβούμαι πολύ!... ψιθύρισα.

—Φοβάστε; Μά όχι, πρέπει να ήσυχάστε. 'Εδώ θρίσκεστε σ'
άσφάλεια. Είμι' έγώ κοντά σας. Βρισκόμαστε στην 'Αθήνα κι'
όχι στην έρημιά.

—Κι' όμως δέν είμαστε άσφαλείς... Άθρηβη... και τότε... τότε;

—Δέν θα τολμηθώ να σοο κάμης κακό, μαμά Πλάγιαση, σε
παρακαλώ. Αύριο θά είσαι καλά. Και θα σκεφτομει πειά τί θα
κάσουει.

—Ναι, κυρία, πρέπει να πάτε στο κρεβάτι σας, μου είπε με
καλωσύνη κι' ένδιαφέρον κ' ή κυρά Μάρθα. Θα σας έτοιμάσω
μερικές μποτιλλίες με ζεστό νερό γιά τα πόδια σας κι' ένα τσάι
με κονιάκ. Δέν είνε τίποτε ύποβέτω. Θά συνέλθετε άμέσως.

Δέν έπέμεινα περισσότερο.

Μά ούτε και ήμουνas σε θέσι ν' άρνηθώ και να μείνω στο
πόδι.

Αισθανόμουν άκατανίκητα την ανάγκη του κρεβάτιου. Τά
ρίγη μου γινόντουσαν όλο και πιο δυνατά και συγχρόνως τό
κεφάλι μου ήταν φλογισμένο και βήουσα, διμouσα σαν κολα-
σιμένη, σαν να είχα στα σπλάχνα μου φλόγες!

Σηκώθηκα γιά να πάω στο κρεβάτι μου,
αλλά παραπάτησα και ξανάπεσα στη θέση
μου. Τά πόδια μου δέν με ύποστηρίζαν πειά.

Ο Λεάνδρος μ' έπιασε τότε από τό ένα χέ-
ρι, ή κυρά Μάρθα από τό άλλο και με μετέ-
φεραν στο κρεβάτι μου.

—Σας άφίνω γιά μιά στιγμή, είπε ο Λεάν-
δρος.

Η κυρά Μάρθα έμεινε μαζί μου και με
βοήθησε να γδυθώ.

Μόλις πλάγιασα στο κρεβάτι, ζήτησα να
με σκεπάσουν βαρεία. 'Εκρύωνα, εκρύωνα πο-
λύ. 'Αρχισα να παραμιλάω...

Η κυρά Μάρθα άνησυχήσε.

'Επρεξε και μίλησε τού Λεάνδρου.

Ο Λεάνδρος ήρθε άμέσως στην κάμαρή
μου κι' έσκυψε πάνω απ' τό κρεβάτι μου.

—Φλώρα!... Φλώρα!... μου φώναξε.

—Ανοιξα τά μάτια μου και τόν κτύπηξα.

Μά δέν τόν γνώρισα σχεδόν.

Δέν τό έδωσα άπάντησι.

—Τί έχεις, Φλώρα;

—.....

—Δέν μου μιλάς, άγάπη μου; Θές να τρέ-
ξω να φέρω τό γιατρό;

Δέν καταλάβαινα τί μου έλεγε. Δέν τού ά-
παντούσα. Λόγια άσυνάρτητα μου ζέφευγαν
απ' τό στόμα μου.

Η κατάστασί μου αύτη φόβισε τό Λεάνδρο.

—Θά τρέξω να φέρω τό γιατρό, είπε στην
κυρά Μάρθα.

—Αυτό, παιδί μου, είνε τό καλύτερο πούχεις να κάμης, τόν
συμβούλεψε ή άγαθή κι' άφοσιωμένη ύπηρέτρια. Τρέξε μόλι-
στα, χωρίς να χάνης καιρό. Η κυρία είνε άσχημα, πολύ ά-
σχημα...

Ο Λεάνδρος δέν περιμένει ν' άκούση περισσότερο. 'Αρπαξε
τό καπέλλο του, φόρεσε τό πανωφόρι του, κατέθηκε γρήγορα-
γρήγορα τις σκάλες και χάθηκε στο βάθος του σκοτεινού δρό-
μου.

Κόντευε πειά, την ώρα αύτη, τό ξημέρωμα, ή θαμπή, γκρι-
ζα, καινού και παγωμένη χειμωνιάτικη αούγη.

Ο ουρανός προς την άνατολή είχε πάρει ένα ανοιχτό σταχτι
χρώμα...

Ο Λεάνδρος—όπως μου τά διηγήθηκε άργότερα—ζήτησε να
βρϊ αυτοκίνητο. Μά οι δρόμοι την ώρα αύτη ήσαν έντελώς έ-
ρημοί. Κι' αυτοί οι διακυβερούμενος σωφέρ είναν άποτραθη-
χτή σε διάφορα στενωσόκατα και στα γκαράζ, γιά να κλέψουν
μια-δύο άφρες ύπνο. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να τραθήξθ πεζός
γιά τό σπίτι του γιατρού...

(Σημειώσεις τού 'Αρτέμη στα λευκά φύλλα ενός 'Ημερολο-
γίου τής τσέπης...)

...Επί τέλους!...
Είμαι μόνο, όλομόναχος στον κόσμο, χωρίς ύποχρεώσεις,
χωρίς καθήκοντα.

(Ακολουθεϊ)

